

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobkyně **S. Š.**, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem v Hradci Králové, Horova 17, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. ledna 2012, čj. 357/12-1100-602925, t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 13. ledna 2012, čj. 357/12-1100-602925 se z r u š u j e a věc se žalovanému v r a c í k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 8 760 Kč do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala zrušení shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl její odvolání do dodatečného vyměření daně z příjmů za zdaňovací období roku 2007 včetně penále a odvoláním napadené rozhodnutí potvrdil.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že v kontrolovaném období prováděl manžel žalobkyně, M. Š. (dále jen „manžel žalobkyně“) montáže klempířských konstrukcí a střešních krytin za spolupráce žalobkyně, na

kteřou podle § 13 zákona č. 586/1995 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“) převedl 50 % dosažených příjmů a souvisejících výdajů. Správce daně manžela žalobkyně v rámci daňové kontroly vyzval k prokázání, zda jsou výdaje obsažené v této výzvě a uplatněné v daňové evidenci výdaji na dosažení, udržení a zajištění zdanitelných příjmů podle § 24 odst. 1/ zákona o daních z příjmů. Na základě zprávy o kontrole vystavil dne 27. 8. 2010 správce daně dodatečný platební výměr, proti němuž se žalobkyně odvolala. Správce daně částečně vyhověl odvolacím námitkám a dodatečně stanovený základ daně snížil a snížil i dodatečně vyměřenou daň.

Žalovaný dále uvedl, že dne 23. 3. 2011 provedl správce daně za výslech svědka pana D. Ten potvrdil, že pro manžela žalobkyně v roce 2007 prováděl práce na zakázkách Plachta a řadové domky v Hradci Králové, které vyfakturoval a peněžní prostředky za úhradu těchto faktur skutečně obdržel. Správce daně proto v rozhodnutí o odvolání ze dne 24. 5. 2011 vzal tuto skutečnost v úvahu a částečně vyhověl odvolání, když peněžní prostředky vyplacené panu D. za úhradu faktur v úhrnné výši 325 600 Kč posoudil jako daňově uznatelné výdaje. V nově podaném odvolání navrhla žalobkyně výslech dalších svědků. Správce daně proto předvolal dne 14. 7. 2011 jako svědky v daňovém řízení pana M. P. a pana P. J. Pan M. P. dne 29. 8. 2011 uvedl do protokolu mimo jiné, že byl přítomen předání peněžních prostředků, kterými žalobce uhradil panu P. jím vystavené faktury za provedené práce v úhrnné výši 571 000 Kč, ale peníze nebyly před ním přepočítány. Dne 16. 9. 2011 se dostavil k podání svědecké výpovědi pan P. J. Ten do protokolu uvedl, že pana N. nezná a co se týče předávání peněz dodavatelům, tak si manžel žalobkyně zval k sobě vždy konkrétní osobu a nikdo jiný u toho nebyl přítomen.

Dále žalovaný uvedl, že manžel žalobkyně správci daně předložil faktury za provedené práce ve výši 346 000 Kč a 225 000 Kč, kde byl dodavatelem pan P. a ve výši 31 215 Kč, kde byl dodavatelem pan N.

Na těchto fakturách je uvedeno, že byly proplaceny v hotovosti a jejich úhrady byly takto evidovány v daňové evidenci. Správce daně manžela žalobkyně vyzval, aby hodnověrnými důkazními prostředky prokázal, že práce na zmíněných akcích byly skutečně provedeny a zda skutečně předal peněžní prostředky panu P. a panu N. Ve věci faktur od pana P. a jejich hotovostních úhrad předložil žalobce správci daně čestné prohlášení pana M. P. o tom, že se tak skutečně stalo, což jmenovaný později protokolárně potvrdil. Na druhou stranu pan P. J. uvedl, že manžel žalobkyně předával peněžní prostředky bez přítomnosti svědků. Pan M. H. uvedl správci daně do protokolu, že nebyl přítomen předání peněžních prostředků panu N. Ačkoliv správce daně manžela žalobkyně o výsledku pana M. H. informoval, tohoto jednání se nezúčastnil. Dále pan M. H. v čestném prohlášení potvrdil, že byl aktu předání peněžních prostředků panu N. přítomen.

K takto probíhajícímu důkaznímu řízení žalovaný konstatoval, s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, že výše uvedená čestná prohlášení pana M. P. a pana M. H. nelze osvědčit jako důkazní prostředky v daňovém řízení podle § 93 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Navíc pan J. protokolárně potvrdil, že manžel žalobkyně peněžní prostředky předával vždy bez přítomnosti svědků. Dále žalovaný uvedl, že pan M. P. sdělil správci daně do protokolu, že manžel žalobkyně předal panu P. částku ve výši 571 000 Kč, což věděl pouze z doslechu. Ze znění tohoto protokolu dále vyplynulo, že peníze před ním nebyly při předávání přepočítány, ani mu nebylo známo, kdo faktury vystavil, jaký byl jejich počet, co bylo předmětem fakturace a jaké částky na nich byly uvedeny. Správce daně kontaktoval pana P. za účelem podání svědecké výpovědi, zda deklarované práce skutečně provedl a zda peněžní prostředky ve shora uvedené výši obdržel. Výzvu se správci daně nepodařilo doručit, neboť adresát byl dle vyjádření České pošty neznámý. Dále správce daně vyzval veřejnou vyhláškou pana P. k podání daňového přiznání za zdaňovací období roku 2007, což jmenovaný dosud neučinil. K osobě pana P. pan M. P. potvrdil, že jej zná, ale neví, na jakých zakázkách v roce 2007 pracoval. Žalovaný tak výše uvedené skutečnosti neosvědčil jako důkaz k prokázání tvrzení, že manžel žalobkyně panu P. v roce 2007 finanční hotovost za provedené stavební práce vyplatil.

Dále žalovaný uvedl, že pan M. H. správci daně protokolárně potvrdil, že nebyl přítomen předání peněžních prostředků panu N., správce daně proto vyzval pana N. k podání svědecké výpovědi vedoucí k prokázání, že pro manžela žalobkyně provedl v roce 2007 deklarované práce a že mu byly peněžní prostředky ve výši 31 215 Kč předány. Předmětnou výzvu se správci daně nepodařilo doručit, protože byl adresát neznámý. Dále jej správce daně vyzval k podání daňového přiznání za rok 2007, což jmenovaný doposud neučinil. Z uvedeného lze dle žalovaného dovodit, že nebyly předloženy relevantní důkazní prostředky k prokázání tvrzení, že manžel žalobkyně panu N. za provedené stavební práce shora uvedenou částku proplatil.

Žalovaný tak shrnul, že správce daně provedl rozsáhlé dokazování podle § 92 daňového řádu. Manžel žalobkyně však ani na výzvy správce daně nikterak neprokázal svoje tvrzení v daňové evidenci, respektive v daňovém přiznání o tom, že panu P. a panu N. předal peněžní prostředky za provedené práce. Žalovaný uzavřel, že manžel žalobkyně nedoložil relevantní důkazní prostředky k prokázání, že pan P. a pan N. skutečně pracovali na jeho zakázkách, ani že jim vyplatil peněžní prostředky jako úhradu jimi vystavených faktur.

V podané žalobě žalobkyně konstatovala, že v rámci daňové kontroly předložil její manžel správci daně daňovou evidenci a účetní doklady a sporné faktury od odběratelů pana P. a pana N., čímž splnil svoje důkazní břemeno, jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu. Správce daně proto mohl manželu žalobkyně sdělit, že existují natolik závažné a důvodné pochybnosti o tom, že předmětné faktury od dodavatelů, činí tuto daňovou evidenci nevěrohodnou a

nesprávnou. Správce daně sice doručil manželů žalobkyně výzvu, nicméně v ní žádné konkrétní pochybnosti, pro které považoval daňovou evidenci za nevěrohodnou, nesdělil. Ve výzvě tedy chybělo konkrétní sdělení pochybností, proč jsou předložené doklady a daňová evidence nevěrohodná či neprůkazná. Manžel žalobkyně z toho dovodil, že své důkazní břemeno v první fázi unesl a naopak se toto důkazní břemeno přesunulo na správce daně. Žalobkyně připustila, že žalovaný mohl doplňovat vady řízení, ovšem pouze v rozsahu, v jakém s jimi správce daně zabýval. Vzhledem k tomu, že správce daně nesdělil natolik kvalifikované pochybnosti, na manžela žalobkyně důkazní břemeno nepřešlo. Tuto vadu neodstranil ani žalovaný.

Dále žalobkyně zdůraznila, že nekontaktnost dodavatele není dle rozsudků Nejvyššího správního soudu důvodem pro vyslovení pochybností o věrohodnosti účetnictví jejího manžela, neboť tomu nelze vytýkat, že neunesl důkazní břemeno týkající se jiného daňového subjektu. Nejvyšší správní soud v rozsudku čj. 5 Afs 74/2009 konstatoval, že bylo prokázáno, že práce byly provedeny, předány odběrateli a zaplaceny, takže se nejednalo o dodávky fiktivní, stejně tak se nejednalo o fiktivní subjekt (byl zapsán v obchodním rejstříku), byť byl nekontaktní. Žalobkyně upozornila, že tak tomu bylo i v projednávané věci. Správce daně vzal za prokázané, že fakturované stavební práce na akcích manžela žalobkyně byly provedeny a následně předány odběrateli, přitom pan P. i pan N. jsou stále vedeni v rejstříku ekonomických subjektů ARES. Za této situace bylo povinností správce daně identifikovat konkrétní skutečnosti, na jejichž základě lze mít pochybnosti o věrohodnosti, úplnosti, průkaznosti nebo správnosti účetnictví.

V další části žaloby žalobkyně konstatovala, že důkazní břemeno její manžel unesl. Správci daně totiž předložil daňovou evidenci, faktury, na nichž bylo uvedeno, že platba proběhla v hotovosti, svědecká výpověď pana H. prokázala, že stavební práce byly provedeny na zakázkách, které žalobce realizoval a z nichž mu plynuly příjmy, které následně zdanil. Dále bylo prokázáno, že oba dodavatelé jsou existujícími podnikateli. Navržený svědek pan P. potvrdil, že byl předání peněz přítomen a potvrdil i předání celkové částky za obě faktury. Svědek pan H. potvrdil, že pan P. byl zedník a pracoval na uvedených zakázkách. Ve vazbě na další judikaturu Nejvyššího správního soudu – rozsudek čj. 9 Afs 81/2007 – se pak žalobkyně kladla otázku, jaké další důkazní prostředky mělo být předloženo.

Žalobkyně vyslovila nesouhlas s hodnocením svědeckých výpovědí a zdůraznila, že byly vyhodnoceny v neprospěch manžela žalobkyně a chybně, zejména výpovědi svědků pana J. a pana P. Měla zato, že se žalovaný podrobně jejich hodnocením nezabýval. Zdůraznila, že svědek pan P. předání částky 571 000 Kč potvrdil a tudíž důkazní prostředek ve formě svědecké výpovědi obstál.

Dále měla žalobkyně zato, že bylo porušeno právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Pokud totiž žalovaný konstatoval, že se mu výzvu panu P. i panu N. nepodařilo doručit, manželů žalobkyně

nebyla dána možnost na tento postup reagovat, nabídnout právní argumentaci proč je chybný a navrhopat další důkazní prostředky. Pokud by byla nekontaktnost a nepodání daňových přiznání těmito subjekty manželu žalobkyně sdělena již v průběhu daňového řízení a ne až v napadeném rozhodnutí, mohl by manžel žalobkyně na tuto skutečnost adekvátně reagovat.

V žalobě vyslovila žalobkyně přesvědčení, že neplnění daňových povinností dodavateli jejího manžela nemůže způsobit neunesení důkazního břemene. Správce daně dle jejího názoru porušil zásadu volného hodnocení důkazů dle ust. 92 odst. 2 a 3 daňového řádu, když docházel k rozdílným závěrům ohledně jedné a téže transakce, pokud jde o otázku zaplacení. Na jedné straně měli správce daně i žalovaný zato, že zaplacení nebylo prokázáno, na druhé straně však vyzval oba dodavatele k podání daňového přiznání. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek čj. 1 Afs 128/2008) konstatovala, že každé daňové řízení je třeba považovat za samostatné, to však neznamená, že by zjištění učiněná správcem daně v jednom řízení byla naprosto irelevantní pro správce daně v řízení jiném. Takže skutečnost, že se jedná o totožný skutkový děj musela automaticky vést k jeho totožnému posouzení pro účely povinnosti platby daně u dvou různých daňových subjektů. Dle žalobkyně posoudil žalovaný hotovostní platbu u jedné a téže transakce odlišně.

Žalobkyně rovněž upozornila na judikaturu Soudního dvora Evropské unie týkající se daně z přidané hodnoty, dle níž nárok na odpočet daně nemůže být dotčen skutečností, že v řetězci dodávek je jiná předchozí nebo následná transakce zatížena daňovým podvodem, o němž plátce daně neví nebo nemůže vědět. Každá transakce musí být dle tohoto soudního dvora posuzována sama o sobě a charakter jednotlivých transakcí v řetězci nemůže být změněn předchozími nebo následnými událostmi. Žalobkyně upozornila i na navazující judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle níž takový závěr nutně platí nejen pro účely daně z přidané hodnoty, ale musí být respektován v obecné rovině, tedy i pro účely posouzení uskutečnění daňového výdaje pro účely daně z příjmů. K tomu žalobkyně podotkla, že její manžel prokázal, že jeho obchodním partnerem byl pan P. a pan N. a již dále není povinen nést důsledky podvodného jednání svého obchodního partnera a rovněž tak správce daně není oprávněn tyto důsledky na žalobce přenášet.

V závěru žaloby vyslovila žalobkyně přesvědčení, že žalovaný měl stanovit daň na základě pomůcek, když na jedné straně akceptoval příjmy ze zakázek, na které musel manžel žalobkyně vynaložit výdaje a na straně druhé mu nebyly tyto výdaje uznány z důvodu, že dodavatelé jsou nekontaktní a že nepodali daňové přiznání. K tomu žalobkyně odkázala na nálezy Ústavního soudu sp. zn. ÚS 664/04, dle něhož je možno zdanit jen tu část finančního zisku, jež bere na zřetel výdaje na zajištění příjmů.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) bez nařízení jednání, když žalobce i žalovaný

vyslovili s tímto postupem souhlas a po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

Ze skutkových okolností je zřejmé, že u manžela žalobkyně proběhla v roce 2009 daňová kontrola daně z příjmů zdaňovacího období roku 2007, při níž ho správce daně vyzval dne 21. 9. 2009 k prokázání, zda výdaje blíže ve výzvě specifikované (jednalo se o hotovostní platby faktur za provedené práce od konkrétních dodavatelů) a uplatněné v daňové evidenci jsou výdaji na dosažení, udržení a zajištění zdanitelných příjmů dle ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. V písemné odpovědi na výzvu manžel žalobkyně sdělil, že dodavatelé přebírali peněžní prostředky osobně, což by mohli dosvědčit jeho zaměstnanci. K podání svědecké výpovědi se pak dostavil zaměstnanec M. H. Ten vypověděl, že M. N. pracoval u manžela žalobkyně v roce 2008 a pan P. ke konci roku 2007. Svědek uvedl, že jim vyplácel několikrát nějaké zálohy, vše ostatní si dojednávali s manželem žalobkyně a tomu již nebyl přítomen. Na základě výsledků pak správce daně vystavil dodatečný platební výměr, proti němuž se žalobkyně odvolala. Správce daně jí v rozhodnutí o odvolání částečně vyhověl, nicméně nevyhověl jejím námitkám ohledně výdajů za práce provedené panem P. a panem N. a panem D. Žalobkyně se proti rozhodnutí znovu odvolala a správce daně na základě výsledku pana D. znovu žalobkyni částečně vyhověl a vyměřenou daň z příjmů snížil. V následně podaném odvolání se žalobkyně domáhala provedení výsledku M. P. a P. J. jako svědků v daňovém řízení, jež by měli dosvědčit spolupráci s panem N. a panem P.

Ze svědecké výpovědi M. P. vyplynulo, že je subdodavatelem žalobce a že zná V. P., který u manžela žalobkyně pracoval na zakázkách v roce 2006 a 2007. Jednalo se o pokrývačské a zednické práce. Svědek uvedl, že byl přítomen jednání V. P. s manželem žalobkyně, konkrétně dne 19. 4. 2007, kdy byl požádán, aby byl u předání peněz přítomen, neboť se jednalo o velkou částku. Dále uvedl, že se jednalo o dvě faktury za provedené práce, součet obou faktur činil částku 571 000 Kč, přičemž tato částka byla hrazena v hotovosti. Suma byla předána v tisícovkách, které byly částečně přepáskované, pan P. přepočítal pouze ty volně předložené. Svědek uvedl, že se přepočítání bankovek neúčastnil.

Ze svědecké výpovědi svědka P. J. vyplynulo, že byl zaměstnancem manžela žalobkyně, uvedl, že M. N. nezná a že u plateb dodavatelům manžela žalobkyně nebyl přítomen.

Hodnocením takto nastoleného skutkového stavu dospěl krajský soud k závěru, že žaloba je důvodná.

Ustanovením § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní“), platného v době zahájení daňové kontroly, je žalobkyni, jakožto daňovému subjektu, uložena

povinnost prokázat všechny skutečnosti, které je povinna uvádět v daňovém přiznání nebo k jejichž průkazu byla správcem daně vyzvána. Pokud daňový subjekt v daňovém řízení neunesse důkazní břemeno, které jej stíhá, znamená to, že se z jím tvrzených skutečností nevychází a správci daně pak tato skutečnost umožňuje uložit daňovému subjektu povinnost zaplatit daň ve vyšší částce, než by odpovídala údajům daňovým subjektem uváděným. Přitom je současně zřejmé, že ust. § 31 odst. 9 zmiňovaného zákona nedává správci daně oprávnění vyzvat daňový subjekt k prokázání čehokoliv, ale pouze k prokázání toho, co tvrdí.

Z projednávané věci krajský soud zjistil, že správce daně v rámci daňové kontroly poté, co shlédl jeho daňovou evidenci, písemnosti, záznamy a doklady manžela žalobkyně vyzval, aby prokázal jakýmkoliv důkazními prostředky, že práce uvedené na přijatých fakturách byly skutečně provedeny, že je převzal a předmětné finanční částky vynaložil a vyplatil osobám uvedeným na dokladech. V reakci na tuto výzvu navrhl manžel žalobkyně svědecké výpovědi konkrétně identifikovaných osob, které měly uskutečnění prací a předání finančních hotovostí potvrdit. Tento postup dle krajského soudu koresponduje požadavkům ust. § 31 odst. 9 a § 31 odst. 8 zákona o správě daní a možno říci i ust. § 31 odst. 2 této právní úpravy, která správci daně ukládá dbát, aby skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti byly zjištěny co nejúplněji a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů. V daném případě tak bylo na správci daně, aby si na manželu žalobkyně vyžádal důkazy, které by osvědčovaly jeho oprávnění snížit si daňový základ o uváděné výdaje. V rámci odvolacího řízení vyhověl správce daně částečně námitkám žalobkyně a její daňovou povinnost na základě výsledků důkazního řízení snížil.

Na základě dalšího odvolání pak provedl správce daně na základě návrhu manžela žalobkyně výslech dvou svědků – P. J. a M. P., kteří měli, prokázat provedení následně vyfakturovaných prací V. P. a M. N. a převzetí vyplacených finančních částek. Hodnocení svědecké výpovědi M. P. žalovaným však krajský soud považuje za nedostatečné, což má v konečném důsledku vliv na nezákonnost důkazního řízení a v konečné fázi i na zákonnost napadeného rozhodnutí.

V případě dodávek prací, jež měly být provedeny V. P., provedl správce daně důkaz výpovědi svědka M. P. S hodnocením tohoto důkazního prostředku tak, jak jej provedl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, se však krajský soud nemohl ztotožnit. Svědek M. P., jak ostatně konstatoval již krajský soud výše, jednoznačně potvrdil, že dodavatele V. P. zná, že pro manžela žalobkyně prováděl pokrývačské a zednické práce. Svědek dále potvrdil, že byl konkrétně dne 19. 4. 2007 manželem žalobkyně požádán, aby byl u předání peněz přítomen, jednalo se o dvě faktury za provedené práce. Svědek znal, jak z jeho výpovědi vyplynulo, i součet obou faktur, tedy částku 571 000 Kč a vypověděl, že byla hrazena v hotovosti, předána v tisícovkách částečně přepáskovaných, přičemž pan P. přepočítal pouze ty volně předložené. Tomuto obsahu svědecké výpovědi však nekoresponduje hodnocení žalovaného, který konstatoval, že manžel žalobkyně sice předal panu P. finanční hotovost ve

výši 571 000 Kč, nicméně tuto skutečnost měl svědek vědět pouze z doslechu, navíc svědkovi nebylo známo, kdo faktury vystavil, jaký byl jejich počet, co bylo předmětem fakturace a jaké částky na nich byly uvedeny. Žalovaný dále zpochybnil čestné prohlášení jako důkaz, nicméně konstatoval, že takové prohlášení ještě před uskutečněním svědecké výpovědi svědek učinil a následně jeho obsah protokolárně potvrdil.

S takto hodnoceným důkazním řízením prezentovaným v odůvodnění napadeného rozhodnutí se krajský soud neztotožnil. Jakkoliv lze přisvědčit názoru žalovaného, že čestné prohlášení nelze považovat za dostačující důkaz k prokázání daňových tvrzení, nelze přehlédnout, že následně žalovaným zpochybňovaná svědecká výpověď M. P. nemá pro vyřčení závěrů žalovaného ve shora vzpomínané svědecké výpovědi oporu. Jeho hodnocení je kontroverzní i v tom, že při zpochybnění čestného prohlášení jako důkazu současně konstatoval, že obsah tohoto prohlášení byl později svědkem protokolárně potvrzen. Žalovaný tak na jedné straně považuje obsah svědecké výpovědi za nedostačující a na druhou stranu uvádí, že sdělení učiněné v čestném prohlášení, tedy předání finanční hotovosti, bylo následně svědkem protokolárně potvrzeno.

Krajský soud dále přisvědčil i žalobní námitce, dle níž nekontaktnost dodavatele subdodavatelských prací nemůže být přičítána k tíži žalobkyně. Krajský soud stejně jako žalobkyně odkazuje v tomto směru na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky sp. zn. 5 Afs 74/2009 a sp. zn. 9 Afs 81/2007), dle nichž nelze manželu žalobkyně vytýkat, že neunesl důkazní břemeno ohledně skutečností týkajících se jiného daňového subjektu a důkazní břemeno nelze pojímat extenzivně a rozšiřovat jej na prokázání jakýchkoliv skutečností. Nekontaktnost dodavatele prací tak nelze přičítat k tíži žalobkyně. Lze rovněž přisvědčit navazujícímu názoru žalobkyně, dle něhož lze v postupu správce daně spatřovat určitou diskrepanci, když na jedné straně konstatuje, že k prokázání dodavatelských prací nedošlo a na druhou stranu tohoto dodavatele vyzývá, aby za příjmy za odvedené práce podal daňové přiznání.

Dodání prací dodavatelem M. N. však svědeckými výpověďmi P. J. a M. H. nebylo dle krajského soudu, jak vyplývá ze shora konstatovaného skutkového zjištění, prokázáno. Další důkazy, jež by dodání předmětných prací usvědčovaly, žalobkyně ani její manžel nepředložili. V této části proto považuje žalobu za nedůvodnou.

Krajský soud nepřisvědčil ani žalobní námitce, dle níž měl za dané situace správce daně vyměřit daň na základě pomůcek. Jak vyplývá ze shora uvedeného hodnocení skutkového stavu věci, manžel žalobkyně v proběhlém daňovém řízení splnil svoji důkazní povinnost, když na doložení svých tvrzení navrhl svědecké výpovědi specifikovaných svědků. Daňovou povinnost je tak možno stanovit dokazováním. Je tedy nepochybné, že pro stanovení daně dle pomůcek nebyly splněny zákonné požadavky a správce daně postupoval v souladu se zákonem o správě daní, jeho ust. § 31 odst. 4, když tento způsob výpočtu daně nezvolil.

Krajský soud napadené rozhodnutí ve smyslu ust. § 78 odst. 1 zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. V něm bude vázán shora vysloveným právním názorem (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.).

Ohledně nákladů řízení postupoval krajský soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla úspěch žalobkyně. Jejími důvodně vynaloženými náklady soudního řízení byl zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a odměna zástupce a jeho režijní výlohy. Odměna za zastupování se u soudních řízení dle s.ř.s. stanoví podle zásad pro mimosmluvní odměny, tedy podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif). Zástupce učinil celkem 2 úkony právní služby po 2 100 Kč, a to převzetí zastoupení a sepsání žaloby (§ 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu). Krajský soud nepřiznal žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení za další schůzku zástupce s žalobkyní včetně náhrady za promeškaný čas, neboť zástupce nedoložil nutnost a důvodnost této další schůzky. Dále krajský soud přiznal žalobkyni nárok na úhradu 2 režijních paušálů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu po 300 Kč. To vše včetně DPH. Žalovaný proto byl zavázán k náhradě nákladů řízení v celkové výši uvedené ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 27. září 2012

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu